

Publicerad 2016-03-24 14:19 av amandaz

Tagit ur mitt liv, ifrån den sommaren då jag insåg att mitt liv, den person jag älskat med hela mig själv, inte älskade mig längre.

Svart Skog

Det är en av sommarens ljuva kvällar. Med balkongdörren på glänt sitter jag på den gröna platsstolen, på den slitna plåtbalkongen utmed vägen, vägen som tar de fredagsstressade arbetarna hem ifrån veckans jobb. Trötta, utarbetade och längtande, tar dem sig med sina fordon förbi mig, förbi skolan, förbi allting som inte behövs göras under den kommande helgen. Längtan efter fredagsmyset, lördagsvinet och söndagssteken, kör dem, kör fort hemåt. Hemåt till barnens mjuka och varma kramar, partners lina läppar på pannan, stekoset i köket.

Mitt kalla ansikte möts av kvällens sista solstrålar, dem värmer det som frysts till. Letar sig över min kropp, drar sig över den och omfamnar mig med en kort känsla utav värme. Mitt yttre skal hettas upp av det sista som Sveriges korta sommar har att erbjuda, i mitt inre jag tappas det upp ett isbad, ett isbad utav ensamhet. En kran som tyst, tyst, sätts igång. Den smygande ensamheten, krypandes tyst.

I mina hörlurar spelas samma låt om och om igen. Samma toner, ord och budskap åker in igenom mina öron och fyller mig med en ångest direkt tagen ifrån den värsta katastrofen i mitt liv. Känslor, som väcker andra känslor, som ger mig ett tillstånd utav frekventa tårar, dunkande ångest och en total ensamhet. Nerför mina blöta ögon rinner det tår efter tår, klumpar till min mascara, gör mina ögonlock mörka.

På det vita, smutsiga platsbordet vilar min hand lätt. Jag tar den lilla ork jag har kvar i kroppen till att sträcka mig efter cigarettpaketet, öppnar, väljer, sträcker mig efter tändaren. Låter filtret möta mina frasiga läppar, knäpper till och drar in. Långa, djupa drag. In, ut. In, ut. Jag känner hur den dödliga cigarettröken dras i min hals, ner i lungorna, bevaras där i några få sekunder och så ut igen. Det ger mig en känsla av att inte känna någonting alls. För varje drag jag tar känner jag hur min kropp sakta men säkert sjunker ner i stolen och får mig att bli lugn. Det enda lugn jag har kvar just nu. Det dödligaste jag har kvar just nu.

Livet fortsätter runt omkring mig. För varje dag som går blir jag äldre, min kropp mer tyngdlös, mina andetag tyngre. Hela världen fortsätter utan mig, jag står kvar på samma plats som jag gjorde igår, förrgår, som dem senaste veckorna. Jag tar in allting som befinner sig runtomkring mig. Jag känner solen, jag hör tonerna, jag ser människorna. Det är som att jag förs med i denna eviga ström av levnad, av levande själar som ständigt står på gaspedalen, dag ut och dag in. Kör på tills dem på fredagskvällen inte orkar mer. Den familj som längtat efter en, som man alltid har tagit för given, glöms bort. Den glöms bort i sin egna stress, sina egna ansvar, sitt egna liv. Och kvar står man, ensam.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren amandaz med Poeter.se id #61829 innehar upphovsrätten